

PROVA DE VEU – PERFILS MASCULINS

DINS LA TERRA

“Dins la terra” és un curtmetratge de ficció dramàtica en català que parla de memòria històrica, fosses comunes de la Guerra Civil i ferides familiars que continuen obertes.

Aquesta prova de veu correspon a una escena situada a principis de 1939, en un bosc de la província de Lleida.

En aquest moment de la història, l’Esperança, una noia jove, és amagada dins una fossa. En Miquel, el seu enamorat, l’ha ficada allà per intentar salvar-la, fent veure que ja és morta. Ella no pot moure’s ni parlar. Té la cara contra la terra i només pot sentir el que passa al seu voltant.

Per això, les veus masculines d’aquesta escena són molt importants: no apareixen físicament en pantalla, però construeixen tota la tensió, la violència i el terror del moment.

Busquem veus naturals, creïbles i amb veritat interpretativa. No volem una lectura plana ni frases dites una darrere l’altra. Volem escoltar pauses, respiracions, tensió, silenci, distància, reacció i paisatge sonor.

El català ha de sonar natural i amb accent o variant lleidatana.

IMPORTANT: COM FER LA PROVA

La plataforma demana pujar vídeos, però el més important és la veu. Podeu sortir a càmera o no; amb un vídeo gravat amb el mòbil és suficient.

Hi haurà tres espais per pujar vídeo:

- Vídeo 1 – Just
- Vídeo 2 – Joan
- Vídeo 3 – Sequaç de Just

Podeu presentar-vos als tres personatges o només als que encaixin millor amb la vostra veu.

A cada prova, digueu només les línies del personatge indicat. Les altres rèpliques són context.

Algú us pot donar les rèpliques fora de càmera, o podeu imaginar-les mentalment i deixar el temps necessari abans de respondre.

CONSELLS BREUS PER GRAVAR

Graveu en un lloc tranquil, sense música ni soroll de fons. No cal càmera bona ni micròfon professional.

Feu una prova curta abans: la veu ha de sonar clara i propera, sense eco excessiu.

No llegiu totes les frases seguides. Deixeu pauses, respireu i imagineu què acaba de passar abans de parlar.

Podeu afegir petits gestos sonors si us ajuden: una respiració, un riure sec, una passa o un canvi de distància respecte al mòbil.

VÍDEO 1 – JUST

INDICACIÓ PRINCIPAL

Has de dir només les línies de JUST. Les veus marcades en groc i subratllades són les que has de locutar.

Les altres rèpliques i accions són context perquè entenguis què passa en cada moment.

Context del personatge

Just és el pare d'en Miquel. Té uns 47 anys. És un terratinent autoritari, violent i acostumat a manar. Està convençut que té dret sobre la terra, sobre el poble i sobre la vida dels altres.

En aquesta escena arriba al bosc amb un sequaç i amb Joan i Pilar, els pares de l'Esperança, com a presoners.

Just creu que el seu fill Miquel ja ha matat l'Esperança i que ha fet la feina que li havia encomanat. Però l'Esperança encara és viva, amagada dins la fossa, escoltant-ho tot sense poder moure's.

Just no sap que ella és viva. Per ell, aquell lloc és una demostració de poder: vol comprovar si el seu fill ha estat capaç d'obeir-lo, humiliar els presoners i deixar clar qui mana.

No cal cridar per fer por. Just fa por perquè parla amb seguretat, fredor i control. Quan dona una ordre, no la demana: l'imposa.

TO DE LA PROVA

Fred, autoritari, contingut, amenaçador.

Evita fer “dolent de pel·lícula”, exagerar massa o cridar tota l'estona.

ESCENA

Bosc. Nit incipient. L'Esperança és dins la fossa, amb la cara contra la terra. No veu gairebé res. Només sent veus, passes i respiracions.

Les veus encara són una mica llunyanes. Just parla a un dels presoners amb menyspreu, com si gaudís fent-lo callar.

JUST

Què passa? Ara no obres la boca, eh? Amb el que t'agrada esvalotar, i quedar-te el que no és teu...

Se sent un tret. Miquel dispara a l'aire per fer veure que ha complert l'ordre. L'Esperança ofega un crit. Les passes arriben al lloc on són Miquel i la fossa.

Just veu el seu fill. Mira l'escena. Creu que Miquel ha estat capaç de fer-ho.

JUST

Veig que has fet la feina.

Pausa. Just observa Miquel. El mesura. Vol comprovar si el seu fill aguanta la pressió.

JUST

Pensava que no tindries collons.

MIQUEL

Té.

Miquel li entrega alguna cosa. Just ho mira amb menyspreu.

JUST

Quina ferralla.

Una veu femenina crida “Esperança!”. És Pilar, la mare de l’Esperança. La respiració de l’Esperança es talla dins la fossa.

JOAN

Filla!

Just no s’immuta. El dolor dels pares no li fa cap efecte.

JOAN

Ets un tros de merda sense ànima.

Joan escup. El Sequaç de Just riu.

SEQUAÇ DE JUST

Però què en saps tu d’ànimes? Si no has trepitjat una església en ta puta vida.

Just remata la humiliació. No ho diu amb pressa: ho deixa caure amb menyspreu.

JUST

I la filla menys, quina meuca.

Se senten signes de baralla física. Pilar plora. L’Esperança, dins la fossa, intenta moure’s, però no pot sortir. Se sent un tret. El cos de Joan cau dins la fossa, al costat de l’Esperança.

PILAR

Joan!

PILAR

Assassins!

PILAR

I tu! Tu! Com has pogut? Amb el que t’estimava.

Just escolta l’acusació de Pilar cap a Miquel. Entén que hi havia alguna cosa entre Miquel i Esperança. Però abans de pressionar el seu fill, sentència Pilar.

JUST

Bé, suposo que ja no et queda res pel que viure.

Se sent un altre tret. El cos de Pilar cau. Silenci dens. Miquel intenta aparentar normalitat davant del seu pare.

MIQUEL

Res pare, bajanades. Aquesta noia estava obsessionada amb mi.

Just sospita. Ara l’amenaça va dirigida al seu propi fill. El to pot baixar, però ha de pesar més.

JUST

Com m’assabenti que t’allitaves amb aquella meuca, vas directe allà baix.

Silenci. Just vol comprovar si Miquel és capaç d’acabar la feina. Li ordena que remati els cossos.

JUST

Repassa’ls.

Silenci ensordidor.

MIQUEL

Estan morts, pare.

Just no accepta excuses. Ara l'ordre és més clara i més dura.

JUST

Repassa'ls, que jo et vegi.

Primer tret. Pausa. Segon tret. Miquel no dispara el tercer tret. Just entén que Miquel no és capaç de fer-ho.

JUST

Aparta.

VÍDEO 2 – JOAN

INDICACIÓ PRINCIPAL

Has de dir només les línies de JOAN. Les veus marcades en groc i subratllades són les que has de locutar. Les altres rèpliques i accions són context perquè entenguis què passa en cada moment.

Context del personatge

Joan és el pare de l'Esperança. Té uns 45 anys. És pagès, republicà i un home que ha intentat defensar una vida més justa per a la seva família.

En aquesta escena arriba al bosc com a presoner. Va amb Pilar, la seva dona. Estan en mans de Just i el seu sequaç.

Joan no sap exactament què trobarà quan arribi, però quan sent o intueix que la seva filla Esperança és allà, el món se li trenca.

La seva veu ha de portar ràbia, dolor i dignitat. No és només un home enfadat: és un pare que veu com tot s'ensorra i, tot i així, encara planta cara.

TO DE LA PROVA

Dolor, ràbia continguda, dignitat, desesperació.

Evita cridar-ho tot igual: hi ha d'haver impacte, ràbia, amor de pare i impotència.

ESCENA**Bosc. Nit incipient.**

L'Esperança és amagada dins una fossa, amb la cara contra la terra. No pot moure's ni parlar. Només sent veus, passes i respiracions.

Joan arriba com a presoner, juntament amb Pilar. Encara no sap del tot què ha passat.

Se sent un tret. Les passes s'acosten. Just parla amb Miquel i sembla donar per fet que l'Esperança és morta.

Pilar crida "Esperança!". Joan ho entén de cop: la seva filla és allà.

JOAN**Filla!**

Pausa. Joan veu o entén el que Just i Miquel han fet. La ràbia li puja, però no és una ràbia buida: és dolor de pare. Ara parla a Just, amb odi i dignitat.

JOAN**Ets un tros de merda sense ànima.**

Joan escup. El Sequaç de Just riu, burlant-se d'ell.

Joan respira fort. Està retingut, però encara intenta plantar cara. No parla per fer-se el valent: parla perquè és l'única cosa que li queda.

JOAN**No teniu vergonya.**

Pausa breu. Joan mira cap a Pilar, o cap al lloc on sent la seva veu. Sap que també està en perill.

JOAN**Pilar, no els miris.**

El Sequaç s'acosta, burleta. Joan aguanta la mirada com pot. Li tremola la veu, però no s'abaixa.

JOAN**No sou ningú sense una arma a la mà.**

VÍDEO 3 – SEQUAÇ DE JUST**INDICACIÓ PRINCIPAL**

Has de dir només les línies de SEQUAÇ DE JUST. Les veus marcades en groc i subratllades són les que has de locutar.

Les altres rèpliques i accions són context perquè entenguis què passa en cada moment.

Context del personatge

El Sequaç de Just és un home del bàndol de Just. No té el mateix poder que ell, però l'acompanya i participa de la seva violència.

És cruel, burleta i desagradable. Gaudeix humiliant els altres, sobretot quan sap que tenen por o que no poden defensar-se.

No és el cap, però vol semblar fort davant de Just. La seva veu pot tenir una energia més bruta, més vulgar i més agressiva que la de Just.

TO DE LA PROVA

Cruel, burleta, agressiu, desagradable.

Evita fer-lo caricaturesc. Ha de fer fàstic i por, però continuar sent real.

ESCENA

ESCENA

Bosc. Nit incipient.

L'Esperança és amagada dins la fossa. No pot veure què passa: només sent veus, passes i respiracions.

Just arriba amb el seu sequaç i amb Joan i Pilar com a presoners. Humilia un dels presoners. Se sent un tret: Miquel dispara a l'aire per fer veure que ha matat l'Esperança.

Just parla amb Miquel i dona per fet que ha fet "la feina". Pilar crida "Esperança!". Joan entén que la seva filla és allà i la situació esclata.

Joan insulta Just amb ràbia i dolor. Escup.

El Sequaç riu. Aquest riure és important: pot ser curt, brut, desagradable. Un riure d'algú que gaudeix veient l'altre humiliat.

SEQUAÇ DE JUST

Però què en saps tu d'ànimes? Si no has trepitjat una església en ta puta vida.

El Sequaç fa una passa curta cap a Joan. S'acosta una mica més, com si volgués envair-li l'espai. Baixa el to. No cal que cridi: ha de sonar brut, cruel i real.

SEQUAÇ DE JUST

Mira'l... encara vol fer-se el valent.

El Sequaç deixa anar un altre riure, més curt i més sec. Ara no riu perquè li faci gràcia: riu per provocar Joan.

Pausa breu.

El Sequaç mira Joan com si ja no el considerés cap amenaça. Se sent protegit per Just i aprofita el moment per humiliar-lo.

SEQUAÇ DE JUST

Aquest encara es pensa que pot dir alguna cosa.

Pilar plora. Joan respira amb ràbia, però està retingut. La tensió creix.

El Sequaç s'acosta una mica més i li talla la possibilitat de respondre. Ara parla més sec, més agressiu.

SEQUAÇ DE JUST

Va, calla d'una vegada, desgraciat.

Després d'aquesta frase, Just intervé i continua la humiliació amb una altra frase contra l'Esperança. El Sequaç calla, però la seva presència continua sent amenaçadora.